Mel.: Vort Land, vort Land.

Skin Sol ud over Danmarks Land,
lys Retfærdstanker ind —
med Plads for Kvinde og for Mand,
i Livets Strid for hver en Stand,
da Folkelykken hos os bor,
mens Fredens Kræfter gror!

Gør Hjemmet lyst og smukt og godt,
selv under Hyttetag.
Smyk Kærlighedens Kongeslot
med Haabets lyse „Himmelblaat".
Tænd Troens klare Alterild,
Gud Livet signe vil!

Øv ydmygt kun dit Kald, din Pligt,
vent saa paa gode Kaar!
Det er ej Drøm, ej heller Digt,
men Livet lyst og Livet rigt
vi skaber da i Retfærdsnavn
til Folkeheld og Gavn.

Ræk Haanden til vor Samfundspagt,
til Arbejd og til Fest;
Hver Evne i Din Sjæl er lagt
skal vokse op ved Sandheds Magt,
saa Næstekærlighedens Sol
kan naa fra Pol til Pol.

Marie Preuss.

Egen Melodi.

Jeg saa' kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
Se frem, men ej tilbage! — Hvad Hjertet attraar,
maaske dog engang under Solen du naar.

Lad Bølger bortrulle, lad Løvet flagre hen!
rask bruser dog Strømmen, frisk Skoven staar igen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
dog Sol og Maane stiger fuldkarsk over Hav.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
i Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod;
og Havet ej ældes, og Jordens grønne Ø
hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.

En Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
en Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler hang!
og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'r ej tungt;
men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, did hen staar min Hu.
Hvor Livstræet blomstred, dér blomstrer det endnu.
Se frem, men ej tilbage! — Hvad Sjælen attraar,
maaske dog engang under Solen du naar.

Men naar under Solen ej Sjælen, hvad den vil,
saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
Og slukkes alle Sole og Stjerner engang —
dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

Ingemann.

Mel.: Paa Tage Bondes Ager.

Foragtet af de store, men elsket af de smaa —
sig, er det ikke Vejen, som det nye maa gaa?
Forraadt af dem, som Vagt burde være, just af dem —
sig, er det ikke saadan, at en Sandhed staar frem?

Begynder som en Susen i Kornet Sommerdag
og vokser til en Brusen gennem Skovenes Tag —
indtil at Havet bærer med Tordenrøst den hen,
da intet, intet høres uden den, uden den!

I Goter-Folkets Kampe den nordre Fløj vi tog;
vort Fanetag er: Folkeliv i Frihed og Tro.
Den Gud, som gav os Landet og Sproget og gav alt,
han findes i den Gerning, hvortil Folket blev kaldt!

Den er det, vi vil løfte, vi mange og vi smaa,
i frygtløs Kamp mod alle, som ej ville forstaa —
begyndte som en Susen i Kornet Sommerdag
og gaar nu alt som Brusen gennem Skovenes Tag.

Det vokse vil til Storm, før end nogen det ved af,
med Torden i sin Stemme over endeløst Hav.
Et Folk, som føler Kaldet, er Jordens største Kraft,
for den maa al Ting falde, det staa højt eller lavt.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Mel.: I alle de Riger og Lande.

Jeg elsker de grønne Lunde
med Tonernes vuggende Fald;
jeg elsker de blanke Sunde
med Sejlernes Tusendtal.

Jeg elsker hver Dal, hver Banke,
med Kornets bølgende Flugt,
hvor flittige Hænder sanke
af Arbejdets gyldne Frugt.

Jeg elsker de brede Sletter
i Sollysets Sommerpragt,
i Vinterens Stjernenætter
bag Snetæppets Juledragt.

Mig fryder din Ros, din Ære,
mig knuger din Sorg, dit Savn;
hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
som falder paa Danmarks Navn.

Thi du er mig Fader og Moder,
— saa synges fra Strand til Strand, —
langt mer end Søster og Broder,
thi du er mit Fædreland.

Forstummed hver Røst i Skoven,
og falmed hver gylden Frugt,
faldt Nat over Mark og Voven, —
jeg fandt det dog lige smukt.

Om alle de Drømme bristed,
du har fra din Ungdom drømt,
om Trængsel og Nød du fristed, —
jeg elsker dig dobbelt ømt.